

ser fra de nævnte organisationer, bl. a. under henvisning til, at udgifterne til sygedagpenge og administration for finansåret 1963-64 anslås til 90 mill. kr. og bidragene fra arbejdere og arbejdsgivere anslås til 60 mill. kr.

Landsorganisationen, De samvirkende Fagforbund, har i en skrivelse af oktober 1962 foreslået en forhøjelse af dagpengebeløbene, således at forsørgersatsen fastsættes til 29 kr., og har samtidig foreslået, at staten dækker ca. $\frac{1}{3}$ heraf, medens bidragene fra arbejdere og arbejdsgivere skal dække ca. $\frac{2}{3}$, og med henblik herpå fastsættes til henholdsvis 2,5 og 5 øre pr. time.

Dansk Arbejdsgiverforening har i en skrivelse af november 1962 foreslået, at såvel dagpengebeløb som bidrag fastsættes uændret.

De foran nævnte samlede udgifter og indtægtsbeløb, der anslås for 1963-64, nødvendiggør efter socialministeriets opfattelse en forhøjelse af bidragene fra arbejdere og arbejdsgivere, således at bidragene dækker de i loven forudsatte $\frac{5}{6}$ af udgifterne.

På tidspunktet for sygeforsikringslovens ikrafttræden, 1. april 1961, var det den gennemsnitlige timefortjeneste for april kvartal 1960, som var den senest meddelte. Den nu senest meddelte gennemsnitlige timefortjeneste, for april kvartal 1962, viser en stigning på 22,8 pct. i forhold til dette udgangspunkt, og denne stigning er så væsentlig, at den i henhold til § 58, stk. 2, begrundet en ændring af dagpengebeløbene.

Det foreslås herefter at forhøje dagpengebeløbene svarende til den procentvise stigning, d. v. s. fra 21 kr. for forsørgere, 16 kr. for ikke-forsørgere over 18 år og 8 kr. for ikke-forsørgere under 18 år til henholdsvis 26 kr., 20 kr., og 10 kr., og at forhøje bidragene for arbejdere og arbejdsgivere til henholdsvis 2,5 og 5 øre pr. arbejdstime, jfr. ændringsforslagene nr. 30 og 38.

Under hensyn til, at en sygdom af længere varighed har særlig stærk virkning på den syges økonomi, må det anses for rimeligt, at der i sådanne tilfælde efterbetales dagpenge for den foreskrevne karenstid på 1 uge, jfr. herved, at denne karenstid bl. a. er begrundet med, at dagpengeudbetaling undgås i de sygdomstilfælde, der er ganske korte.

Det foreslås derfor at lempe karenstidsreglen, således at efterbetaling for karenstiden efter begæring sker for lønarbejdere, der er syge i over 4 uger, jfr. ændringsforslag nr. 31. Denne lempelse anslås at forøge udgifterne til dagpenge med 7-8 pct.

Den samlede dagpengeudgift efter de nævnte ændringer anslås i forhold til de for finansåret 1963-64 påregnede beløb at ville blive ca. 118 mill.

kr. årlig. Bidragsindtægten anslås tilsvarende at ville blive ca. 100 mill. kr. årlig, hvorefter statens andel vil blive 18 mill. kr. årlig, svarende til ca. 15,3 pct. af udgifterne, jfr. herved forudsætningen i § 57 om, at bidragene fastsættes således, at de skønnes at dække $\frac{5}{6}$ af udgifterne.

Sammenligningsvis bemærkes herved, at statens udgift på forslaget til finanslov 1963-64 er anslået til 30 mill. kr., således at de foran nævnte beløb vil svare til en besparelse på ca. 12 mill. kr. årlig i forhold hertil.

Efter forslaget gennemføres de nævnte forhøjelser af dagpengebeløb og bidrag samt lempelsen af karenstidsreglen etapevis, således at der — samtidig med forskellige andre revisioner af dagpenge-reglerne — med det samme bl. a. gennemføres nogle tekniske ændringer af karenstidsbestemmelsen, og således at der fra 1. april 1964 gennemføres en forhøjelse af dagpengebeløbene til henholdsvis 23 kr., 18 kr. og 9 kr. og en forhøjelse af bidragene til henholdsvis 2 øre og 4 øre pr. arbejdstime, medens den øvrige forhøjelse af dagpenge og bidrag samt lempelsen af karenstidsreglen får virkning fra 1. april 1965, jfr. lovforslagets § 2, stk. 2-5. Ændringerne pr. 1. april 1964 anslås at ville medføre en dagpengeudgift på ca. 98 mill. kr. og en bidragsindtægt på ca. 80 mill. kr., hvorefter statens andel anslås til 18 mill. kr. årlig, d. v. s. ca. 18,4 pct. af udgifterne, alt i forhold til de for 1963-64 påregnede beløb.

Med hensyn til de ændringer, der gennemføres med det samme, henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 6, 8-13, 23-29 og 31-37. Det tilføjes i forbindelse med disse ændringer, at lovforslaget fastholder den hidtidige linje i lovens § 50, at arbejdsforholdene ved sygdomsindtræden er afgørende, så at dagpengeudbetaling fortsætter, selv om arbejdsforholdet ophæves derefter. Socialministeriet vil i konsekvens af dette synspunkt administrativt fastslå, at dagpenge fremtidig udbetales under en arbejdskonflikt, men kun til dem, der er blevet syge inden konflikten; en lovfæstelse heraf er unødvendig efter det i øvrigt gældende.

2. Det foreslås, at den ret, lovens § 38 tillægger sygekasserne til en særlig takstnedsættelse for alle deres medlemmer, også skal tilkomme de i § 65 omhandlede fortsættelsesygekasser, og at denne nedsættelse skal have virkning fra 1. januar 1963. Sygehusenes mindre indtægt som følge heraf kan ikke på det foreliggende grundlag angives, men kan løseligt anslås til højst 5 mill. kr., hvortil vil svare en merudgift til statens tilskud til sygehusvæsenet på ca. 3 mill. kr. årlig.

Det foreslås endvidere, at medlemmerne af disse